

HORVÁTH FLORENCIA

Tanulok markolni

Mennyire buta az az Isten, aki mindezt hagyta.
Hogy az egyetlen ember a földön, aki úgy emelt fel,
ne kívánkozzak állandóan vissza a mélybe, egyik
pillanatról a másikra többé ne legyen képes
megtartani. Aki elvárta, anyám szó nélkül nekiadja
magát, amikor angyalai kidőltek a sorból. Aki arra
fogta be őt, hogy téli reggeleken hóval vesse be
a földeket, aki azt kérte tőle, hallgasson el, nekem
többé ne sűgjon tovább. Milyen lehet az az Isten,
aki úgy rendelkezik egy gyerek fölött, hogy évekre
aludjon el, aztán mikor felébred, legyen annyira
egyedül, többé ne találhasson rá senkire soha.

Mennyire megfontolt az az Isten, aki úgy alakítja
napjaimat, hogy én rendezzem végül át az egészet
egyszer. Aki elvesz minden mást, hogy az egyetlen
viselhető, az egyetlen egyet örökre rám ruházza.
Mennyire bölcs az az Isten, aki előre tudja, jön még
új erő belém, idővel megtanulok markolni majd,
és én leszek, aki emel, aki ha már nem bírja, amit
egyszer megfogott, akkor is tartja.

HORVÁTH FLORENCIA (2002) Cellidomók

A szerző a mű megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz-ösztöndíjában részesült.